

γέθεις ἐγγιγάρτους ράγας, ὧν τὰ γίγαρτα εἶναι πλήρη ἢ κενὰ ἐμβρύου, εἰς ποσοστὸν ἀνώτερον τῶν φερομένων ὑπ' αὐτῶν (σταφυλῶν) μικρῶν σφαιρικῶν, κανονικῶς ἀπυρήνων ραγῶν.

Ἄπαντες οἱ τύποι οὗτοι εἶναι διεσπαρμένοι εἰς τοὺς σταφιδαμπέλωνας ἀπανταχοῦ τῆς Πελοποννήσου εἰς ποσοστὸν βεβαίως ἄνευ πρακτικῆς σημασίας. Προερχόμενοι ἐκ μεταλλαγῆς ἐπισυμβαινούσης, ἄγνωστον ἐκ ποίας αἰτίας, εἰς ἓνα ὀφθαλμὸν κανονικοῦ πρέμνου καὶ διαφεύγοντες τὴν προσοχὴν τῶν παραγωγῶν, πολλαπλασιάζονται τυχαίως εἴτε διὰ καταβολάδος εἴτε διὰ μοσχευμάτων εἴτε καὶ διὰ παραφυάδος.

Ἡ ὑπαρξὶς τῶν ἀναφερθεῖσάν παραλλαγῶν, ἀλλὰ καὶ ἐτέρων τοιούτων μὴ ἀναφερθεῖσάν π.χ. παραλλαγὴ «τ σ ε κ λ ε ν ι» κ.ἄ. δηλοῖ, ὅτι ἡ κορινθιακὴ σταφὶς εἶναι ἐπιρρεπὴς εἰς βλαστικὰς μεταλλαγάς. Μία δὲ συστηματικὴ ἐρευνα πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ μελέτην τούτων εἴμεθα τῆς γνώμης, ὅτι θὰ προσφέρῃ σοβαρὰν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν καθ' ὅλου Ἑλληνικὴν ἀμπελουργίαν. Ἀναφέρομεν χαρακτηριστικῶς καὶ παρεμπιπτόντως, ὅτι οἱ γράφοντες ἐπεσήμαναν ἀπὸ δετίας περίπου παραλλαγὴν σταφιδαμπέλου δίδουσαν σταφιδόκαρπον ἀνταποκρινόμενον περισσότερο τοῦ συνήθους εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς σταφιδγορᾶς ἥτις φέρει ἐντονώτερον κυανόμαυρον χρωματισμὸν καὶ μέγεθος ραγὸς μέτριον πρὸς ψιλόν. Ἡ παραλλαγὴ αὕτη μελετᾶται σήμερον ὑπὸ τοῦ Σταφιδικοῦ Ἰνστιτούτου ἀπὸ πλευρᾶς παραγωγικότητος, προσαρμοστικότητος καὶ λοιπῶν προσόντων αὐτῆς.

Ἐκ παραλλήλου μὲ τὴν συμπτωματικὴν ἐπισήμανσιν τῶν ἀνωτέρω

ἀναφερομένων παραλασσόντων τύπων διεπιστώσαμεν καὶ πάλιν συμπτωματικῶς τὴν ὑπαρξιν, εἰς τὰς κανονικὰς σταφυλὰς τῆς κορινθιακῆς σταφίδος. δύο κατηγοριῶν ἐγγιγάρτων ραγῶν, σαφῶς διακρινόμενων ἀλλήλων. Ἡ μὲν μία ἀποτελεῖται ἀπὸ ράγας ἐχούσας τὸ τυπικὸν σχῆμα τῆς κορινθιακῆς ἥτοι σφαιρικὸν πεπλατυσμένον. ἡ δὲ ἑτέρα περιλαμβάνει ράγας σχήματος χαρακτηριστικῶς ὠοειδοῦς ἀσυμμέτρου ἢ συμμετρικοῦ.

Εἰς τὰς ράγας τῆς πρώτης κατηγορίας οὐδέποτε εὑρομεν γίγαρτα πλήρη, ὅσονδ' ἂν ἦσαν. Ἄπαντα ἀνεξαιρέτως ἦσαν κενά. Ἡ κατηγορία αὕτη περιλαμβάνει τὸν μεγαλύτερον πληθυσμὸν τῶν ἐγγιγάρτων ραγῶν τοῦ κανονικοῦ τύπου τῆς σταφιδαμπέλου καὶ εἰς αὐτὴν ὀφείλεται κυρίως ἡ παρατηρουμένη ἐνίοτε αὕξησις τῆς ἐμπυρηνίας αὐτῆς.

Ἀπεναντίας εἰς τὰς ράγας τῆς δευτέρας κατηγορίας καὶ εἰδικώτερον εἰς τὰς ἐχούσας σχῆμα ὠοειδὲς ἀσύμμετρον παρατηρήσαμεν ὅτι ὅσον μεγαλύτερον ἦτο τὸ μέγεθος αὐτῶν τόσο ἡ πιθανότης νὰ ἔχουν γόνιμα γίγαρτα ἦτο μεγαλύτερα. Γίγαρτα τῆς κατηγορίας αὐτῆς ἐπροβλαστήσαμεν καὶ ἀπεκτήσαμεν σπορόφυτον, σήμερον ἡλικίας 2 ἐτῶν. Αἱ ράγες τῆς κατηγορίας αὐτῆς συναντῶνται μεμονωμένως (κυρίως 1 κατὰ σταφυλὴν) καὶ σπανίως (1 ράγα πρὸς 25.000 ράγας) σπανιώτερον δὲ αἱ ἐξ αὐτῆς γόνιμοι.

Οὕτω ὄχι μόνον ἐνισχύεται ἡ γνώμη παλαιότερων ἐρευνητῶν ἀλλὰ καὶ ἀποδεικνύεται ἀδιαβλήτως, ὅτι ἐνταῖς ράγας τοῦ κανονικοῦ τύπου σταφιδαμπέλου περιέχουν γόνιμα γίγαρτα.